

နိုင်မောင်တိုး

မွန်လူမျိုးတို့၏
သမိုင်းအကျဉ်း

မွန်လူမျိုးတို့၏ သမိုင်းအကျဉ်း

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

မွန်လူမျိုးတို့၏ သမိုင်းအကျဉ်းစာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေရန် တွန်းအားပေးသော အဓိကအချက် (၃)ချက် ရှိခဲ့ပါသည်။ ပထမအချက်မှာ ရန်ကုန်မြို့ မွန်အမျိုးသားနေ့ရောက်လေတိုင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မွန်အမျိုးသားနေ့ စင်မြင့်ပေါ်တွင် တက်ရောက်ကြသော မွန်သွေးမကင်းသည့် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများတို့က မွန်အမျိုးသားနေ့ မိန့်ခွန်းသာခြွေနေကြသည်။ မွန်သမိုင်းကို သေသေချာချာ ဂဃနဏ မသိကြကြောင်း မွန်သမိုင်းအကျဉ်းသိလိုကြောင်း ဖတ်လိုကြောင်း မွန်အမျိုးသားနေ့ ကျင်းပရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ အဆက်ဆက်အား ပြောကြားလာပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ဒုတိယအချက်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်၊ ပြည်သူ့လွှတ်တော်၊ အမျိုးသားလွှတ်တော်များတွင် မွန်ဒေသမှ ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် အမတ်များက မွန်စာပေ မွန်ယဉ်ကျေးမှုနှင့် မွန်သမိုင်းဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို ပြည်သူ့လွှတ်တော်အသီးသီးသို့ အဆိုပြုကြသောအခါ ပြည်သူ့လွှတ်တော်အသီးသီးမှ ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်များထဲတွင် ပုသိမ် (၃၂) မဏ္ဍလ၊ ဟံသာဝတီ (၃၂) မဏ္ဍလ၊ မုတ္တမ (၃၂) မဏ္ဍလမှ နေကြသော မွန်သွေးမကင်းကြသည့် ပြည်သူ့လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်များတို့ကလည်း ၎င်းတို့သည် မွန်စာပေ၊ မွန်ယဉ်ကျေးမှု၊ မွန်သမိုင်း သိလိုကြောင်း မွန်ပြည်သူ့လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်များထံမှတစ်ဆင့် သိရှိရပါသည်။

တတိယအချက်၏ စေ့ဆော်မှုမှာ မွန်လူမျိုးများအနေဖြင့် မိမိတို့၏ မွန်သမိုင်းကိုမှ မသိကြလျှင် အရာကြပါလိမ့်မည်။ မိမိသမိုင်းကို မိမိမသိကြလျှင် တခြားလူမျိုးများ လိမ်ညာခြင်းကို ခံရပါလိမ့်မည်။ လူဘိန်း၊ လူနု၊ လူအ၊ လူဗာလများ

ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မွန်လူမျိုးတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိတို့၏ မွန်လူမျိုးသမိုင်းကို အနည်းအကျဉ်း သိရှိထားရန် လိုမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤရည်ရွယ်ချက်များကြောင့် ဤမွန်လူမျိုးသမိုင်း အကျဉ်းစာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤခေတ်ကာလသည် (Globization)၊ ကမ္ဘာ့ရွာခေတ်၊ (IT - Information Technology) အိုင်တီခေါ် နည်းပညာခေတ်ဖြစ်နေ၍ တိုးတက်သော ပညာရပ်များစွာကို လေ့လာနေရပါသည်။ အချိန်များစွာ မကုန်သင့်စေရန်အတွက် မွန်လူမျိုးတို့၏ သမိုင်းအကျဉ်းကို အချိန်တိုတိုအတွင်း ထိထိမိမိ သိရှိစေရန် ရည်ရွယ်ပြီး သမိုင်းအချက်အလက်များ စာသားနှင့် ကိုက်ညီသော အရေးကြီးသော ဓာတ်ပုံအထောက်အထားပေါင်းများစွာကို ဖော်ပြထားပါသည်။ မွန်လူမျိုးတို့၏ သမိုင်းကြောင်းအရ နှစ်ပေါင်း (၄၀၀၀) မက ရှည်လျားလာခဲ့သော သမိုင်းကြောင်းကို တစ်ထိုင်အတွင်း လေ့လာဖတ်ရှုမှတ်သားနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ထားခြင်းမှာ လွယ်ကူလှသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ ပြည့်စုံလုံလောက်မည်လည်း မဟုတ်ပါ။

သို့သော် အချိန်များများ မပေးနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မွန်သမိုင်းကို မသိ၍ သိအောင် မြီးစမ်းလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မွန်လူငယ်များအတွက် မွန်သမိုင်းလမ်းညွှန်၊ မွန်သမိုင်း မိတ်ဆက်အဖြစ် ရည်စူးရေးသားပြုစု ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သုတေသီပညာရှင်ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ရေးသားထုတ်ဝေခြင်း မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း မွန်လူမျိုးတို့၏ သမိုင်းကြောင်း စတင်ခဲ့သော မွန်ဂိုလျှိုက်၊ ဂိုဗီသဲကန္တာရမှ ဆင်းသက်လာသည်ကစ၍ နောက်ဆုံး မွန်မင်းဆက်အထိ အပိုင်းလိုက် ထိထိမိမိဖြစ်အောင် အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤမွန်လူမျိုးတို့၏ သမိုင်းအကျဉ်းစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး မွန်စာပေ မွန်ယဉ်ကျေးမှု မွန်သမိုင်းပေါ်တွင် ရေတစ်မုတ်၊ အုတ်တစ်ချပ်၊ သဲတစ်စုတ်လောက်မျှ သိရှိစိတ်ဝင်စားလာလျှင် စာရေးသူမှာ ရေးသားပြုစု ထုတ်ဝေရကျိုး နှပ်ပါသည်။ ဤမွန်လူမျိုးတို့၏ သမိုင်းအကျဉ်းသည် အပိုင်းလိုက်

ခေတ်အလိုက် ရေးသားသည်ဖြစ်၍ အကယ်၍ ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများကို မြီးစမ်းရင်း စိတ်ပါဝင်စားမှု ပိုမိုရှိလာပါက ဆက်လက်၊ ဆက်လေ့လာရန် ကျမ်းကြီးကျမ်းငယ်များ၊ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အထူးပြုဘာသာရပ်များကို ဆက်လက်လေ့လာသွားရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဥပမာ - ယခု ထိုင်းနိုင်ငံဖြစ်သော ဒွါရဝတီ မွန်နိုင်ငံတော်အကြောင်း ဒွါရဝတီခေတ်၏ အနုလက်ရာများ ကျောက်စာများကို လေ့လာလိုပါက ၎င်းတို့နှင့် သက်ဆိုင်သော အင်္ဂလိပ်၊ ထိုင်း၊ မွန်၊ မြန်မာဘာသာတို့ဖြင့် ထုတ်ဝေထားသော စာအုပ်များကို ဆက်လက်လေ့လာရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနည်းတူ သုဝဏ္ဏဘူမိနှင့် ပတ်သက်သော သုတေသနဆောင်းပါးများ၊ စာအုပ်များ၊ မွန်သမိုင်းစာအုပ်၊ မြန်မာဘာသာနှင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်များကို ဆက်လက်လေ့လာရန် လိုပါသည်။ ထိုနည်းတူ ပုဂံရှိ မွန်လက်ရာအကြောင်း၊ မွန်ကျောက်စာအကြောင်းကို လေ့လာလိုပါက ကိုလိုနီခေတ်က ထုတ်ဝေသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာအုပ်များ များစွာလေ့လာနိုင်ပါသည်။ ပုဂံခေတ် ဟံသာဝတီခေတ် မွန်ကျောက်စာနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး ရေးသားဖော်ပြ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုနည်းတူ ဟံသာဝတီခေတ် အကြောင်းများ သိရှိလိုပါက ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်း၊ မွန်ဘာသာ၊ မြန်မာဘာသာ၊ လေ့လာနိုင်သကဲ့သို့ ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု၊ ဓမ္မစေတီမင်းတို့၏ တစ်ဦးချင်း အကြောင်း ရေးသားထားသော မွန်ဘာသာ၊ မြန်မာဘာသာ စာအုပ်များလည်း များစွာ ဆက်လက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။ ထိုနည်းတူ မွန်ဘာသာ သာသနာအကြောင်း မွန်ဒေသ စေတီအကြောင်းကို သိလိုပါက ဆိုင်ရာသာသနာသမိုင်း၊ ဘုရားသမိုင်းများကို ဆက်လက်လေ့လာရန် ဖြစ်ပါသည်။

မွန်လူမျိုးသည် ရှည်လျားခဲ့သော သမိုင်းကြောင်း၊ ကိုယ့်ထီးကိုယ်နန်း၊ ကိုယ့်ကြွနန်းနှင့် နေထိုင်လာသော လူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်တွင် သက်ဝင်ယုံကြည်ခဲ့သော လူမျိုး၊ အမျိုးဘာသာ သာသနာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့သော လူမျိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤမွန်လူမျိုးတို့၏

သမိုင်းကြောင်းကို မွန်လူမျိုးများက အနည်းနှင့်အများ သိရှိကြရန် လိုပါသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း မွန်လူမျိုးတို့သည် မိမိတို့၏ ရှည်လားခဲ့သော သမိုင်းကြောင်း၊
အဆင့်မြင့်ခဲ့သော စာပေယဉ်ကျေးမှုကို သိရှိထားသဖြင့် မိမိတို့၏ လူမျိုးဘဝကို
အောက်တန်းမကျရန် ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်မှာ အစဉ်အလာပင် ဖြစ်ပါသည်။
သမိုင်းတစ်ကွေ့ကြောင့် ခေါင်းဆောင်များ အရည်အချင်းညံ့ဖျင်းမှု၊
မညီညွတ်မှုကြောင့် သမိုင်းကြောင်း အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို သင်ခန်းစာ
ယူခဲ့ကြပါသည်။ သမိုင်းကြောင်း ကောင်းရန် ပြုပြင်ခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့သော
မွန်လူမျိုးများ၏ စိတ်ဓာတ်သည် မွန်လူမျိုးတို့ သမိုင်းကို အခြေခံသော စိတ်ဓာတ်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့၏ သမိုင်းကြောင်း အတက်အကျကို သိနေသမျှ၊
သမိုင်းဖြစ်စဉ်ကို သိနေသမျှ မွန်လူမျိုးကို ဘဝလည်း ရှင်သန်လျက်ရှိသည်မှာ
အမှန်ပါ။

ဤမွန်လူမျိုးတို့၏ သမိုင်းအကျဉ်းစာအုပ်သည် မွန်သမိုင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ အစမှအဆုံး ယေဘုယျဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်စဉ်
အချက်အလက်များကို အချိန်တိုအတွင်း လေ့လာသွားနိုင်သည်ဖြစ်၍
အချိန်မပေးနိုင်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအတွက်လည်း များစွာ အကျိုးရှိမည်ဟု
ယူဆရပါသည်။ ထိုနည်းတူ လူငယ်များအတွက် မွန်သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်
အချက်အလက်များ သိရှိထားကြပြီး သမိုင်း၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များ ပြောင်းလဲပစ်ရန်
မရတော့သည်ဖြစ်၍ အတိတ်သမိုင်း၏ အကြောင်းအချက်များပေါ်တွင်
သင်ခန်းစာယူပြီး အနာဂတ်အတွက် ကောင်းကျိုးဖြစ်အောင်
ဆောင်ရွက်သွားကြရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်မှ မွန်သမိုင်း၏
ယေဘုယျအချက်အလက်များကို သိရှိထားပြီး ၎င်းမှတစ်ဆင့် စိတ်ဝင်စားသော
ကဏ္ဍတစ်ခုချင်းအလိုက် ဆက်လက်သုတေသန ပြုလုပ်သွားကြနိုင်ပါသည်။
ဤစာအုပ်သည် မွန်လူမျိုးတို့၏ သမိုင်းအကျသီးဖြစ်၍ ပြည့်စုံမှု မရှိသည်မှာ
ဝန်ခံရပါသည်။ ယင်းအတွက် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ

ပေးလာသည်ကိုလည်း စာရေးသူအနေဖြင့် မျှော်လင့်လျက်ရှိကြောင်း
စေတနာကောင်းဖြင့် တင်ပြအပ်ပါသည်။

နိုင်အောင်တိုး

(B.A; Dip.Lib; R.L;)

ညွှန်ကြားရေးမှူး (အငြိမ်းစား)

**အမျိုးသားမှတ်တမ်းများ မော်ကွန်းတိုက်ဦးစီးဌာန
အမျိုးသားစီမံကိန်းနှင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ဝန်ကြီးဌာန**

ဖုန်း - 01-201626, 09 254278692, 09-5160510

Email : naimaungtoe@gmail.com

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ
မွန်လူမျိုးတို့၏ သမိုင်းအကျဉ်း

မွန်လူမျိုးတို့၏ မူလဗီဇမျိုးရိုးနှင့် ဒေသမှာ အာရှတိုက်အလယ်ပိုင်း၊ ယခု မွန်ဂိုလီးယားနိုင်ငံ ဂိုဗီသဲကန္တာရဒေသနှင့် မွန်ဂိုလို့က်အမျိုးအနွယ်မှ ဘီစီ ၄၀၀၀ ခန့်မှစ၍ မွန်-ခမာ ဘာသာစကားပြောဆိုသော လူမျိုးနွယ်စုအဖြစ် ဆင်းသက်ခဲ့ပါသည်။ ဂိုဗီသဲကန္တာရ (Gobi Desert) ကို ရှောင်ရင်း တရုတ်ပြည်အလယ်ပိုင်းရှိ ယန်စီကြန်မြစ်ကို အခြေပြုပြီး နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်။ မွန်လူမျိုးတို့၏ မူရင်းစကားလုံးတွင် အရှေ့ = ဗမာန်သည်၊ နေပေါ်ထွက်သော အရပ်၊ အနောက် = ပလိုတ်သည် နေကွယ်အရပ်၊ တောင် = သလင်ကျာသည် လေသာသော လေညာအရပ်၊ မြောက် = သမင်ကျာသည် လေဆင်းသောအရပ်ဟု သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ သတ်မှတ်ထားသော မွန်လူမျိုးတို့၏ မူရင်းစကားဖြစ်ပါသည်။ ယန်စီကြန်မြစ်မှာလည်း ကြန်သည် မွန်ဘာသာစကားဖြစ်ပြီး မြစ်၊ ချောင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ တရုတ်လူမျိုးတို့သည် တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်း မြစ်ဝါ (Yellow River) တွင် မူရင်းနေထိုင်ကြပြီး နောက်ပိုင်း နယ်ချဲ့ထွင်ခါ ယန်စီကြန်မြစ်ဝှမ်းသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးချဲ့လာပြီး၊ ယန်စီကြန်မြစ်ဝှမ်းမှ မွန်-ခမာတို့သည် တောင်ပိုင်းနေရာအနှံ့သို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေချလာကြပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မွန်-ခမာ ဘာသာစကားပြော လူမျိုးနွယ်စုတို့သည် ဖူးနန်ဒေသတွင် ဖူဆန်၊ အာသံပြည်နယ်တွင် ခါစီ၊ အိန္ဒိယဂင်္ဂါကုန်းမြင့်ဒေသတွင် မုနွ၊ အင်ဒိုချိုင်းနား ဒေသတွင် ဗီယက်နန်၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ မဲခေါင်၊ မဲနန်မြစ်တစ်လျှောက်တွင် လဝခေါ် မွန်အနွယ်အုပ်စုဖြင့် ဒွါရဝတီ၊ ရာမညဒေသတွင် မွန်လူမျိုး၊ ရှမ်းကုန်းမြင့်ဒေသတွင် ဝ၊ ပလောင်၊ အောက်ပိုင်းတွင် စလုံ၊ စကိုင်း စသည့် မွန်-ခမာဘာသာ စကားပြောလူမျိုးများ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ရာမညဒေသ သုဝဏ္ဏဘူမိနိုင်ငံကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၄၀၀၀)ကျော်၊ ဘီစီ ၂၀၀၀ ကျော်နှင့် မြတ်စွာဘုရား မပွင့်မီ နှစ်ပေါင်း ၁၅၀၀ နှစ်မှ စတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်နှင့် ဥက္ကလာပမင်း

မစ္ဆိမဒေသ၌ ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထကုမ္မာမင်းသားသည် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး တောအရပ်၌ ရဟန်းပြုတော်မူသည်။ ကိလေသာကို ပယ်သတ်ရန်၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ရန်၊ ဒုက္ခရစရိယခြောက်နှစ်ကျင့်သော်လည်း ဗောဓိဉာဏ်ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်ခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံး မစ္ဆိမ ပဋိပဒါလမ်းစဉ်ဖြင့် ဗောဓိပလ္လင်ညောင်ပင်ရင်းတွင် ကျင့်ကြံအားထုတ်တော့မှ သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို အတုမရှိ ရရှိအောင်မြင်တော်မူခဲ့သည်။ မဟာသက္ကရာဇ် (၁၀၃) ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ (ဘီစီ - ၅၈၉) တွင် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုမှ

မိမိရရှိထားသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ် အတုမရှိသောဉာဏ်ကို အပြန်အလှန် သုံးသပ်ခံစားရင်း၊ ဉာဏ်တော်ဖြင့် သုံးသပ်ရင်း တစ်နေရာတွင် ခုနှစ်ရက်နှင့် ခုနှစ်နေရာ (သတ္တဌာန၊ သတ္တဟ)ဖြင့် နောက်ဆုံးလင်းလွန်းပင်ရင်း၌ (၄၉)ရက်မြောက်နေ့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ထိုနေ့တွင် ရာမညဒေသ၊ ဥက္ကလာပတိုင်း၊ ပေါက္ခရပတီ (ခေါ်) အသိတဉ္ဇနီမြို့မှ ချမ်းသာသော မွန်ကုန်သည် မိဘများမှ ဆင်းလက်သော ညီနောင်နှစ်ပါးဖြစ်သည့် တဖုဿနှင့် ဘလ္လိက (တပူကု တဗင် (ဝါ) တဖုဿကု ဘလ္လိက) တို့ လှေသင်္ဘောဖြင့် မစ္စိမဒေသသို့ ကုန်ကူးသန်းသွားကြသည်။ မစ္စိမဒေသသို့ ရောက်မှ ကုန်ပစ္စည်းကို လှည်း (၅၀၀)ဖြင့် တင်ပြီး လှည့်လည်ရောင်းချရန် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် မစ္စိမဒေသမှ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူကြောင်း သတင်းကောင်းကြားပြီး၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမျှော်ရန်အတွက် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူပြီး (၄၉)ရက်မြောက်၊ ဝါဆိုလဆန်း (၂)ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ဖူးတွေ့ရသည်။ မိမိတို့တွင် ပါလာသော ပျားမုန့်ဆန်း (ကွာင်မြိသာ၊ ကွာင်ဗဗိုလ်ကကိ) တို့ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး ရာမညဒေသတွင် သာသနာတည်ရန်အတွက် လျှောက်ထားတောင်းခံရာ မြတ်စွာဘုရားက ဆံတော်ရှစ်ဆူ ပေးသနားတော်မူသည်။

မွန်ကုန်သည်ညီနောင်တို့သည် ဆံတော်ကို ပင့်ဆောင်ပြီး ဥက္ကလာပသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ဥက္ကလာပမင်းကြီးအား ဆံတော်များကို ပေးအပ်သည်။ မင်းကြီးသည် သိဂုံတ္တရ (တိကုမ္မ) ကုန်းတော်ပေါ်တွင် မဟာသက္ကရာဇ် (၁၀၃) ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်၊ ကြာသပတေးနေ့ (ဘီစီ-၅၈၈) တွင် ဆံတော်ကို ဌာပနာပြီး စေတီကို တည်ထားခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မွန်ကုန်သည်ညီနောင် တဖုဿ၊ ဘလ္လိကတို့ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူပြီး ဦးဆုံးဆံတော်ရခြင်း၊ ဆံတော်ကို ရာမညမွန်ဒေသ ဥက္ကလာပ၌ စေတီတည်ထားခြင်း၊ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် မွန်ဒေသို့ အဦးအဖျား ရောက်ရှိခြင်း၊ မွန်ဘုရင်နှင့် မွန်လူထုအဆက်ဆက် ပြုပြင်ခြင်း စသည့်

သမိုင်းအစဉ်အဆက်ကို မွန်လူမျိုးတို့၏ နှလုံးထဲတွင် စွဲမြဲခဲ့ပြီး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားလျက် ရှိကြပါသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားသမိုင်းနှင့် မွန်လူမျိုးတို့ သမိုင်း ခွဲခြားမရဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

*

ပါဒနိုင်ငံတော်နှင့် သန်လျင်သမိုင်း

ပါဒနိုင်ငံတော်မှ ထမလုံစေတီတော် ၂၀၀၈ခု နာဂစ်မုန်တိုင်းကြောင့်
အင်္ဂတေ ကွာကျပြီး ဂဝံဖြင့် တည်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ပုံ

သုဝဏ္ဏဘူမိ သထုံပြည်ရှင် တိဿဓမ္မရာဇာမင်း နန်းစံ (၄)

နှစ်မြောက်သော မဟာသက္ကရာဇ် (၉၈) ခုနှစ်တွင် သားတော်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော
တိဿဘောဂသေန၊ တိဿနာဂသေန၊ တိဿနရသီဟနှင့် သမီးတော်
နန်းစောတို့အား သထုံပြည် အနောက်မြောက်ဘက်အရပ်တို့တွင် ရှိသော လူသူတို့ကို
စုရုံး၍ တိုင်းပြည်သစ်တည်ထောင်ရန် နောက်ပါလူသူ (၃၀၀၀၀) နှင့်အတူ
စေလွှတ်လိုက်သည်။ မင်းသားညီနောင်သုံးပါးတို့သည် ကဝိစိန္တာ အမတ်ကြီးကို
ခေါ်ဆောင်ကာ ပဲခူးရိုးမအစွန်းရှိ တောတန်းကြီးကိုဖြတ်ကြသည်။

ထိုတောတန်းကြီးကား ပဲခူးရိုးမမှာဖြစ်၍ ထွက်လာသော
ဧရာဝတီမြစ်ဝရှိ တောင်နှာမောင်တောင်တန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ရကား၊ တော
တောင်မှာ အလွန်ထူထပ်သော လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက
ပေါက်ရောက်နေသော သစ်တောကြီးမှာ တည်ရှိသည့် တောတန်းကွင်းပြင်ကြီး
ဖြစ်လေသည်။ ထိုတောအုပ်ကြီး၌ အင်္ဂါရတ် မီးအကျင့်ကိုကျင့်လျက်
သစ်ခေါက်သစ်ခွံတို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ သစ်သီး၊ သစ်ဥတို့ကို စား၍ သမထတရား
အားထုတ်နေကြသော ရသေ့ကြီး (၇၁)ပါးနှင့် တပည့်ရသေ့ငယ်ပေါင်း (၁၀၀၀)
တို့မှာ အိန္ဒိယဗြဟ္မဏ အယူဝါဒ ကျင့်ကြံခဲ့ကြောင်း ရာမညဓာတ်တော်
သမိုင်းပေါင်းချုပ်တွင် ဆိုထားပါသည်။

မြို့တော်ကို ရှာနေကြသော မင်းသားတို့သည် ယခုတောတန်းကြီးကို
ရောက်၍ ရသေ့ကြီး (၇၁)ဦးတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ကရုဏ္ဏက ရှင်ရသေ့အား
ဖူးမျှော်ကြပြီး လာရင်းအကြောင်းကို ပြောကြပါသည်။ ထို့နောက်
တိဿဘောဂသေန မင်းညီနောင်သုံးပါးတို့သည် ကရုဏ္ဏက ရှင်ရသေ့ ညွှန်ပြသော
သီဟဒီပကျွန်း (သားရဲတောကြီး) ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း မြေညှိကြသည်။ ထိုစဉ်
ကျားကြီးရန်ကို နိုင်သော ဝက်ကြီး၊ သိန်းငှက်ရန်ကိုနိုင်သော ငှက်ငယ်၊
မြွေကိုနိုင်သော ဖားကြီး၏ အတိတ်ကောင်းနိမိတ်ကောင်းကြောင့် ရှင်ရသေ့က
ဤနေရာတွင် ဘူမိနက်သန် မြေကောင်းမှန်သဖြင့် သင့်မြတ်သော နေရာအရပ်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။ "မြို့တော်ထီးနန်း သက်တမ်းရှည်ကြာလတ္တံ့၊ သို့ရာတွင် နန်းစံသော
မင်းတို့၏ နန်းသက်မူကား များစွာ ကြာလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ပြည်သူတို့
ဝပြောစည်ပင်၍ တိုင်းပြည်ကြီး စည်ကားသာယာလတ္တံ့" ဟု နိမိတ်ဖတ်သည်။

တိဿဘောဂသေနမင်းလည်း "မင်း၏ အသက်မရှည်လိုမှူရှိစေ၊
တိုင်းသူပြည်သား ဝပြောသာယာလျက် နိုင်ငံတော် စည်ပင်ပြန့်ပွားလျှင်
သင့်မြတ်သည်သာဖြစ်သည်" ဟု ဆိုကာ ယခုပါဒကြီးရွာ၏ အနောက်ဘက်၊ ရှေးက
လွှတ်တော်ကုန်း၊ နောက် - သိမ်ကုန်း၊ ယခု ဝေနေယျကျောင်းကုန်းခေါ် သန်လျင် -

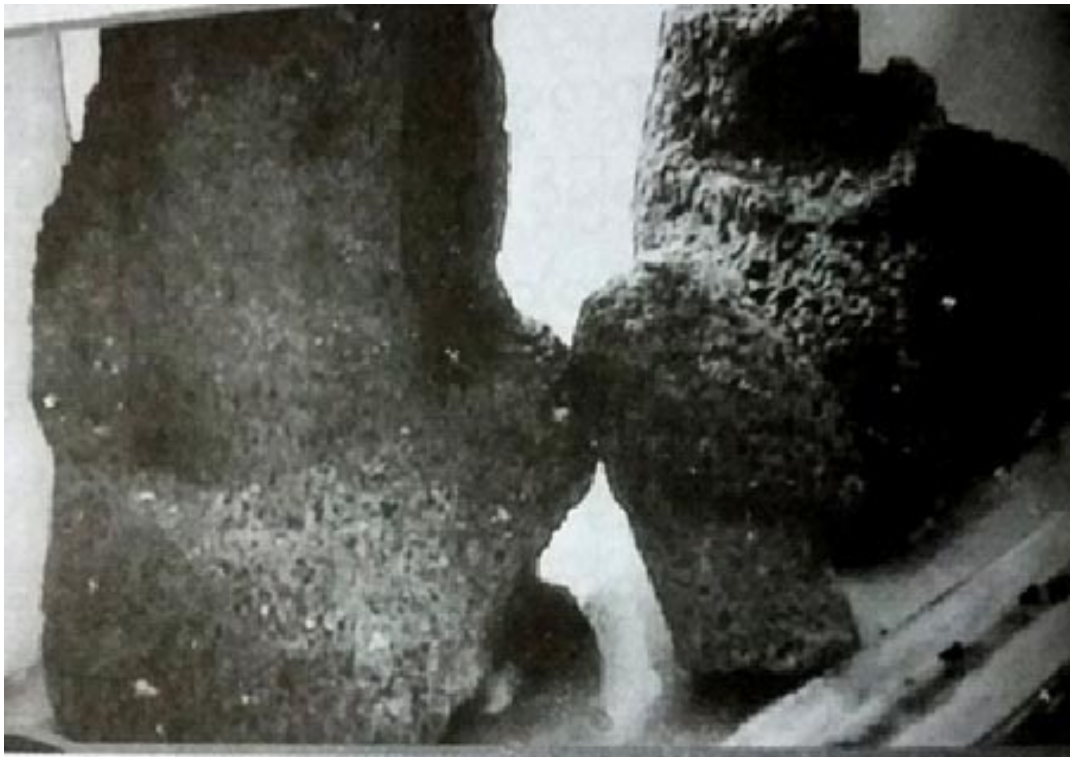
ကျောက်တန်းသွား ကားလမ်းနှင့် ခွလျက် ပါဒကြီးရွာစပ်များ ကျုံးဖြင့် ဝန်းရံလျက်ရှိသော နေရာကို ဗဟိုပြု၍ မြောက်တစ်ယူဇနာ (ယခု သန်လျင်မြို့ခေါ် အထရုံမြို့) အထိ၊ တောင်သို့ တစ်တိုင်ခန့် (ယခု ကျောက်တန်းမြို့ခေါ် ယခင်က ဝှမ်းမြို့) အထိ၊ အရှေ့သို့ တစ်ယူဇနာခန့် (ယခု သုံးခွမြို့ခေါ် ဒုံစတိုင် (ဝါ) ချင်သတိုင်) ထိ၊ အနောက်သို့ တစ်ယူဇနာခန့် ယခု သီလဝါ ခေါ် (ဒုံဇိပ်ပြ (ဝါ) ချင်ဇိပ်ပြ) ထိ ဝိုင်းခြားသတ်မှတ်လျက် မြို့တော်တည်သည်။

ထို့နောက် သတ်မှတ်ထားသော (၄)ယူဇနာ အရပ်တို့ကို ဝိုင်းရံလျက်၊ ရေကျုံး၊ ညွန်ကျုံး၊ အခြောက်ကျုံး၊ ကျုံးကြီးသုံးတန်တို့ဖြင့် ကာရံပြုလုပ်စေသည်။ မြို့တော်တွင်း၌ အရှေ့မှ အနောက်သို့လည်းကောင်း၊ တောင်မှ မြောက်သို့လည်းကောင်း အလျားလိုက် ရေကျုံးတစ်တန်းစီ တူးဖော်ကာ ပင်လယ်သို့ပေါက်သည်အထိ စီမံထားသည်။ ဆင်ကျုံးကို နန်းတော်ဆင်တင်းကုတ်မှ ဆင်ကန်ထိ ဖောက်စေ၍ ဆင်ရေကစားရန် ဆင်ကန်ကို ဥယျာဉ်ပန်းမာလံဖြင့် စီမံသည်။ မြို့တော် ရှစ်ရပ်ထောင့်တို့၌ ဗလိနတ်တင်ရန် (၈၀) သော နတ်ကွန်းတို့ကို ပြုလုပ်စေသည်။ ရသေ့ကြီး (၇၁)ဦးကို နေရန် (၇၁) ခုသော ကျောက်လှိုဏ်ဂူတို့လည်းကောင်း၊ ရသေ့ (၁၀၀၀)နေရန် ကျောင်းသင်္ခမ်းတို့ကိုလည်းကောင်း စီမံစေသည်။

ထို့နောက် ကရုဏ္ဏကရင်ရသေ့နှင့် ကဝိစိန္တာအမတ်ကြီးတို့ အစီအမံဖြင့် မြေကျောက်မြို့ရိုးအမြင့် (၁၈)တောင် တံခါးမကြီး (၉၀)၊ တံခါးငယ် (၁၆၀)၊ ပစ္စင် (၉)ခု၊ မုခ် (၂၀)တို့နှင့်တကွ ဗြဟ္မာ့၊ လွတ်ရုံးမကျ နန်းတော်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံရန် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ နှမတော် စောနန်းကို မိဖုရားခေါင်ကြီးမြှောက်၍ မဟာသက္ကရာဇ် (၉၈) ခု သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၈)ရက်၊ စနေနေ့တွင် ဘောဂသေနတိဿ သီဟဒီပဓမ္မရာဇာဘွဲ့တံဆိပ်ဖြင့် ပါဒနန်းကို စိုးစံပြီး ဤဌာနတွင် မွန်ဘုရင်များ ရှေးဦးစွာ နန်းတည်ဆောက်သော တိုင်းပြည်ဖြစ်၍ ပါဒနိုင်ငံတော်ဟု သမုတ်သည်။ ပါဒနိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ အတွင်းမြို့ပေါင်း (၃၈)မြို့၊

အပြင်မြို့ပေါင်း (၇၅)မြို့၊ နယ်ကြီး (၄)နယ် သတ်မှတ်ကာ စည်ကားလျက်ရှိပါသည်။
ထိုမှစ၍ ပါဒနိုင်းငံကို မင်းအဆက်ဆက် စိုးစံခဲ့ပါသည်။

သထုံမွန်မင်းဆက် ဘောဂသေနတိဿမင်းကြီး ပါဒနိုင်းငံတွင် နန်းစံ
(၃)နှစ်မြောက် မဟာသက္ကရာဇ် (၁၀၃) ခုတွင် မဇ္ဈိမဒေသ မဟာဗောဓိ၌
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။ ဥက္ကလာပပြည်၊
အသိတဉ္စနမြို့သား တဖုဿနှင့် ဘလ္လိက ကုန်သည်ညီနောင်တို့ အိန္ဒိယပြည်သို့
ကုန်ရောင်းသွားစဉ် ဘုရားရှင်အား ဖူးမျှော်ခါင့်ရ၍ ဆံတော်ရှစ်ဆူ ရခဲ့၍
ဥက္ကလာပမင်းကြီး ကြီးမှူးကာ သိဂုတ္တရကုန်းတွင် ဆံတော်ဌာပနာ၍ စေတီတော်
တည်သည်မှစ၍ ရာမညဒေသတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ စ၊ခဲ့သည်။ ထိုနည်းတူ
မြတ်စွာဘုရား ရှစ်ဝါမြောက် သထုံပြည်သို့ ကြွစဉ် တရားဟောအပြီး၌
ပါဒနိုင်းငံမှလာသော ဆရာရသေ့ (၇၁)ပါးတို့သည်လည်း ဆံတော်တစ်ဆူရခဲ့သည်ဟု
ဆိုပါသဖြင့် ပါဒနိုင်းငံတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန့်ပွားခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပါဒနိုင်းငံတွင်
ဂဝံစေတီများ၊ ဂဝံဆင်းတုများ၊ ဂဝံလှိုင်ဂူများနှင့် သာသနိကဆိုင်ရာ ဂဝံလက်ရာများ
များစွာကျန်ရှိခဲ့ပါသည်။

ပါဒနိုင်ငံမှ ရှေးခေတ် ဂဝံ ဗုဒ္ဓ ဦးခေါင်းတော်နှင့် ဆင်းတုတော်ပုံ

ပါဒနိုင်ငံတော်သည် မင်းဆက်ပေါင်း (၃၄) ဆက်ရှိပြီး သန်လျင်မြို့သည် မင်းဆက်ပေါင်း (၆)ဆက်၊ နှစ်မြို့ပေါင်း မင်းဆက် (၄၀) ရှိသည်။ ပါဒနိုင်ငံမင်းဆက် (၃၄)ဆက်အနက် မင်း (၇)ဆက်သာ အမျိုးဘာသာ သာသနာနှင့် တိုင်းပြည်ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ကျန်မင်း (၂၇)မင်းတို့ကား ညီအစ်ကိုချင်း၊ သားအဖချင်း၊ တူဝရီချင်း တိုက်ခိုက်နန်းလုခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ရသည်။ အချို့လည်း နန်းသက်ရှည်၍ အချို့ကကား (၇)ရက်သာ ကြာသည်။

သက္ကရာဇ် (၁၂၇) ခုနှစ်တွင် ဇေယျသေနမင်းသည် သန်လျင်တွင် နောင်တော်ဘုရင်ကို နန်းချပြီး နန်းတက်သည်။ မိဖုရားကြီး ပဋိသန္ဓေနေ၍ ဆက်လစေ့သော်လည်း မဖွားနိုင်သဖြင့် အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။ အလောင်းကို သုသာန်ထုတ်၍ မီးသဂြုဟ်ရာ ကိုယ်ဝန်တွင်း သမီးလေးမှာ မီးမလောင်ကျွမ်းဘဲ အသက်ရှင်လျက် ရှိပြီး သုသာန်တွင် နန်းပြသာဒ်နှင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားသည်။ အရွယ်ရောက်သောအခါ ဒဂုံဘက်ကမ်းမှ မင်းသားနှင့် ရည်ငံချစ်ကြည်ကြသည်။ ဒဂုံဘက်ကမ်းမှ မင်းသားသည် ငမိုးရိပ်မိကျောင်းစီးပြီး သန်လျင်ဘက်သို့ ချစ်သူချင်းတွေ့ကြသည်။ အငြိုးကြီးသောရန်သူ၏ မြစ်ပြင်တွင် တိုက်ခိုက်ခံရမှုကြောင်း မင်းနန္ဒာ ဘေးမခန့်စေရန် ငမိုးရိပ်မိချောင်းသည် စေတနာဖြင့် အာခံတွင်းတွင် ငုံပြီး ဒဂုံကမ်းသို့ အရောက် မင်းနန္ဒာ အသက်ပျောက်သကဲ့သို့ ယင်းသတင်းဆိုးကို ကြားသော သန်လျင်ဘက်ကမ်းမှ ရှင်မွေ့လွန်းမှာ ရင်ကွဲနာကျ သေခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်တည်း သဂြုဟ်သောအခါ မီးခိုးတန်းမှာ မြစ်ပြင်လယ်အထက်တွင် ပေါင်းယှက်သည့် မင်းနန္ဒာနှင့် ရှင်မွေ့လွန်းတို့၏ ကြေကွဲဖွယ် ချစ်ဇာတ်လမ်းကို မွန်ဘာသာဖြင့် ‘မိမှောန်နီကု သိုင်နန်လာ’ သည် လည်းကောင်း၊ ‘ရှင်မွေ့လွန်းပျို့ မင်းနန္ဒာ’ သည်လည်းကောင်း မြန်မာစာပေတွင် ထင်ရှားခဲ့ပါသည်။

ကောဇာသက္ကရာဇ် (၉၆၀) ခုနှစ်၊ တောင်ငူဘုရင် မဟာသီဟသူရနှင့် ရခိုင်ဘုရင်မင်းရာဇာတို့ ပူးပေါင်းကာ ဟံသာဝတီနန္ဒဘုရင်ကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ပြီး အယုဒ္ဓယမှ ဆောင်ယူလာသော ကြေးသွန်းရုပ် အမျိုးမျိုးနှင့်တကွ ရခိုင်သို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ သန်လျင်မြို့ကို (၁၆၀၀) ကာအား သင်္ဘော (၃) စင်း၊ ကတ္တလွန်ကြင် (၁၀၀) ကျော်၊ လူအင်အား (၁၀၀၀) ဖြင့် မြို့စောင့်ထားခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ် (၉၆၅) ခုနှစ်တွင် ငဇင်ကာသည် မုတ္တမဘုရင် ဗညားဒလ၏ သား ဗညားနွယ်နှင့် မိမိ၏ သမီးကို ထိမ်းမြားစေပြီး မဟာမိတ်ဖွဲ့လေသည်။ နောက် ဂိုအာရုံ ပေါ်တူဂီ ဘုရင်ခံထံ လက်ဆောင်ပေးပြီး

အကူအညီတောင်းရာ စစ်သင်္ဘောကြီးများ လက်နက်အပြည့်စုံ ရလာသည်။

သက္ကရာဇ် ၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ငဇင်ကာကို မြန်မာမင်းသီဟသူရနှင့် ရခိုင်ဘုရင်၏ သားတော် မင်းခမောင်းတို့ စစ်နှစ်ဖက် ညှပ်တိုက်သောလည်း ငဇင်ကာကို မနိုင်တော့ချေ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ငဇင်ကာသည် သန်လျင်နှင့် ဟံသာဝတီတွင် ဘုရင်တစ်ဆူ ဖြစ်လာသည်။ ငဇင်ကာသည် ပါဒ၊ သန်လျင်၊ ကျောက်တန်း၊ ဒဂုံ၊ ဟံသာဝတီနယ်ရှိ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီ၊ ရုပ်ပွားတော်များ၊ ရှေးပါဒဘုရင်များ တည်ထားခဲ့သော ဘုရား၊ စေတီဂဝံကျောက်အုတ်များပါမကျန် ဖျက်ဆီးပြီး ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားများ ဖော်ယူခြင်း၊ ကြေး၊ ငွေ၊ သံ ရုပ်ပွား၊ စေတီ၊ ခေါင်းလောင်းကြီးငယ်များကို အမြောက်သွန်းလုပ်ရန် အတင်းယူပြီး ပေါ်တူဂီအစိုးရထံ သင်္ဘောနှင့် လက်နက်တို့ကိုပါ လဲလှယ်ပြီး အင်အားဖြည့်လေသည်။ ဤသို့ အောက်ပြည်ဌာန မွန်တို့ပြည်တွင် ငဇင်ကာသောင်းကျန်နေကြောင်းကို အနောက်ဘက်လွန်မင်း ကြားသိရာ သက္ကရာဇ် (၉၈၁) ခုနှစ်တွင်၊ စစ်သည်ဗိုလ် (၄)သိန်းနှင့် ချီတက်၍ သန်လျင်ကို သိမ်းပိုက်သည်။ ကုလားငဇင်ကာနှင့် ၎င်း၏ အပေါင်းအသင်း တောင်ငူဘုရင် နတ်သျှင်နောင်ကိုပါ ဖမ်းကာ သန်လျင်မြို့လယ်ခေါင်တွင် သံတံကျင်လျှို၍ ကွပ်မျက်လိုက်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ကိုလိုနီအင်္ဂလိပ်လက်အောက်သို့ ကျရောက်နေသောအချိန် ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၂၈၀) နှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်လက်ပါးစေ ဘာသာခြား ကန်ထရိုက်တာများသည် ပါဒကြီးနယ်မြေသို့ရောက်ပြီး မွန်ဘုရင်များ လက်ထက်က မပျက်စီးနိုင်အောင် ထုထည်ကြီးမားစွာ တည်ဆောက်ခဲ့သော ဘုရား၊ စေတီမှ ဂဝံ အုတ်တံတိုင်းကြီးများကို ဖြိုချသည်။ အောက်ခြေသည့်တိုင် တူး၍ မရေမတွက်နိုင်သော ဂဝံကျောက်အုတ်ကြီးများကို ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းဌာနသို့ ကန်ထရိုက် သွင်းကြသည်။ ယခု ပုဇွန်တောင် မြစ်ကမ်းဘေးတစ်လျှောက် ကမ်းမပြိုကျနိုင်အောင် ရသေ့ခေတ်မှ ကရုတ္တာဥက ရှင်ရသေ့များ

တရားအားထုတ်ခဲ့သော ကျောက်ဂူကြီးများကို အမြစ်မှ တူးကြပြန်သည်။ ထိုမျှမက
မွန်ဘုရင်တို့၏ လက်ရာဖြစ်သော စေတီ၊ ကျောင်းကန်များမှ ကြီးမားသော
ဂဝံကျောက်အုပ်များကို မကျန် ထပ်မံ၍ ဒလကြမ်းတူးဖော်ပြီး ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းဌာန
အင်္ဂလိပ်လက်သို့ ထိုးအပ်လုပ်ကိုင်နေသော ကိုလိုနီလက်ပါးစေ ဘာသာခြား
ကန်ထရိုက်တို့ကြောင့်လည်း မွန်တို့၏ ရှေးဟောင်းဂဝံလက်ရာများ ကုန်သလောက်
ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

*

ပါဒမင်းဆက် (၃၄) ဆက်နှင့် သန်လျင်မင်းဆက် (၆) ဆက်စာရင်း

ပါဒမင်းဆက် (၃၄)ဆက်

၁။ တိဿဘောဂသေနမင်း (မဟာသတ္တရာဇ် ၉၈) ၂။

တိဿနရသေနမင်း

၃။ မြစောနောင်မင်း

၄။ ဟံသာသေနမင်း

၅။ ရာဇာစောနောင်မင်း

၆။ သုခမုခနန်းစောရှင်

၇။ ဇယသေနမင်း

၈။ နဂသီဟမင်း

၉။ ရာဇောဒလာမင်း

၁၀။ နရကျော်မင်း

၁၁။ ဒွတ္တနာဂမင်း

၁၂။ အနူပီယမင်း

၁၃။ ဒေါမဟံမင်း

၁၄။ ကန္ဒဝဇ္ဇနမင်း

၁၅။ စောရဟံမင်း

၁၆။ ဇေဏုဒကမင်း

၁၇။ ဇေယျကျော်ထင်မင်း

၁၈။ အောင်ဇေယျမင်း

၁၉။ ဘိုးမင်းစောနောင်မင်း

၂၀။ ကော့ဒွတ်မင်း

၂၁။ ရာဇဒေဝမင်း

၂၂။ ရာဇကောဓမင်း

၂၃။ နေသူရမင်း

၂၄။ ကန္တမင်း

၂၅။ နေရာသဘမင်း

၂၆။ စောပုပ္ပမင်း

၂၇။ ဓညဇလမင်း

၂၈။ စောဖျားကျော်မင်း

၂၉။ ဟန္တကမင်း

၃၀။ စောဘုန်းကြွယ်မင်း

၃၁။ စောစောနောင်မင်း

၃၂။ စောစလာမင်း

၃၃။ တလမွန်မင်း

၃၄။ နရိန္ဒမင်း

သန်လျင်မင်းဆက် (၆)ဆက်

၁။ သန်လျင်မင်း

၂။ မောင်ဒီမင်း (ဗညားဒလ) ၃။ ထမလောက်မင်း

၄။ ဗညားမဏိရွတ်ပိမင်း

၅။ သီဟရာဇာမင်း

၆။ ဇေယျသေနမင်း

(ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၇)

*